

במת הכבוד

50 שנה לאחר שהוקם, חודש באחרונה האודיטוריום בכפר הירוק, ובנו מרחבי למידה מחוצה לו, בעלות של שלושה מיליוני שקלים • הכספים הם חלק מעיזבון שהוריש לכפר אנדי סגל, מיליונר יהודי אמריקאי, שנבטר בנסיבות טראגיות • את התכנון האדריכלי ואת ניהול הפרויקט קיבלו על עצמם ההורים

בני קימרון

לפני יותר מ-50 שנה הוקם בכפר הירוק אודיטוריום, שעל במתו עלו התלמידים באירועים, בטקסים ובמופעים. על הבמה הזאת "השתפשו" מפרסמים, כמו מיקי קס ואבי קושניר, בוגרי הכפר. הרמטכ"ל לשעבר בני גנץ, אף הוא בוגר הכפר, נזכר השבוע במפגש עם ידידי הכפר הירוק, בערכים התרבותיים שהתנהלו על במה זו. במשך שנים רבות אירח האודיטוריום כנסים בין-לאומיים, אך עם השנים התיישן.

באחרונה הושלם שיפוץ של האולם. הוא הורחב, עוצב מחדש ברוח הזמן, אוכזר בטכנולוגיות של המאה ה-21 וכבר הספיק לארח את טקסי סוף השנה ואת קייטנות הקיץ. שיפוץ האודיטוריום והגינה שלצדו, בעלות שלוש מיליוני שקלים, התאפשר בזכות ירושה ממיליונר יהודי אמריקאי, אנדי סגל, שנפטר לפני שלוש שנים בנסיבות טראגיות. לפני שש שנים לימד בכפר בהתנדבות במשך חצי שנה, ולאחר מותו השאיר לכפר, במפתיע, חלק נכבד מעזובו. את השיפוץ יזמו כמה הורים מתנדבים. הרוח החיה, ומי שניצחה על הפרויקט, היא דניאלה צולר, אם לשתי תלמידות בכית

תאורה, הקרנה והגברה. על התכנון האדריכלי וניהול הפרויקט הופקדה האדריכלית ליאורה קוץ-אמדורסקי, אם לתלמידה בכיתה ט'. "ואת היתה משימה מאתגרת: להכניס במבנה הקיים עוד 140 מושבים. לצורך כך הקטנו את הלובי, והורדנו חלק מהעמודים", היא מסבירה. המושבים כאולם הישן היה מרופדים ברייפורד. "למושבים בחרנו צבע ירוק, המשתלב היטב עם הנוף שבכפר", מסבירה קוץ-

הספר – אחת בי"א והשנייה בכיתה ח'. כמו מבנים רבים בכפר, גם האודיטוריום הזה היה ישן מאוד ובלוי, עם תשתית לא מודרנית, ועם מעט מדי מושבים, שלא הספיקו לאכלס אפילו שכבה אחת להרצאה מרוכזת או למפגש שכבתי", היא אומרת. במהלך השיפוץ נוספו עוד 140 מקומות ישיבה, ובסך הכל 374 מקומות, כמעט כמספר התלמידים בשכבה, וכל המערכות הישנות הוחלפו בחדשות – מערכת החשמל והאינסטלציה, גילוי אש, מיווג אוויר,

אמדורסקי. "ציפיתי את הקירות בלוחות עץ, מטעמים אסתטיים (צבע חם) ואקוסטיים. שמרתי על התקרה המקורית, לא הנמכתי אותה, וניצלתי את הריבועים המקוריים שהיו בה לתאורה ולשיפור האקוסטיקה". במקום המחסנים שעמדו מאחורי הבמה, נבנו חדרי שירותים שכלל לא היו במבנה. "כל מה שעשינו היה בצניעות, לא רצינו לשפוך כסף, היה לנו חשוב לשמור על צנינו של הכפר. אנחנו לא צפון תל אביב",

צולר מוסיפה, ומדגישה: "השיפוצים נעשו בצמצום. למשל, רכשנו ריצוף במקום שכוח-אל כדי שיהיה זול יותר. העיקר שהמקום יהיה יפה וערכני".

בו-זמנית עם שיפוץ האולם, שופצה גם הגינה המרכזית של הכפר, הצמודה לאודיטוריום, והוקמו שם מרחבי למידה חיצוניים, המאפשרים למורים להוציא את התלמידים מהכיתות.

"נעים היה להתחיל את השנה החדשה עם 'לבוש' חדש לאודיטוריום ולגינה המרכזית, שבה התלמידים אוהבים להיפגש בהפסקות", אומר מנהל הכפר ד"ר יעקב (סיסקו) נווה. "מבחינתנו זו כמעט שליחות", אומרת קוץ-אמדורסקי, "לחדש את הכפר שבעבור רבים הוא בית. הילדים מבליים כאן יותר מאשר בכיתם". ■